

De e no kara de løn sæg å hæls på,
 men de e heilst for ein ting æg like dâm bæst.
 Skull ein ikj få den som hjarte ha fæsta,
 da vart de så trasi å tongsamt å leitj,
 men no e de berre å gå bortåt præsta,
 for da bli de snart både sikkert å greitj.

Æg kann no ikj sei at mi hi nå å klågå,
 de e årdna så de skal bli alle telags,
 å æ kann bevis at de gårån å låvå,
 æg måråkbøgg e å ha levd hit te dags.
 Nei, æg fer ker æg vill i de vakraste dalom,
 å om æg fikk bo i den gjillaste by,
 så bli de no trevlegast heim her i galom,
 så snart æg kjem heim bli æg splintrandes ny.

Fer du i bøgdom me raumåla gala,
 så tenkje du kandsje: Vest jola va mi
 så skull æg sannele åsså ha måla,
 å dørka opp gal'n min så de ha forsli,
 men gala å grunna dâmm fins ikj for ikjnå,
 men kvar må fill arbei å sveitj for sitt.
 Gala å grunna mi eingång ska gafrå,
 einten de kalles for mitt heller ditt.

Nei, bøgda e vakker å følkje derætte,
 he'n vill æg låvå å he'n e æg fødd.
 Reis ker du vill, du ska nok få mærkje
 nå, som fele de fins de no støtt,
 men no må æg slutt for de lakke på tia,
 låvå så vel no å farvel å takk,
 kann henn de kunn høv sæg æg skjer inom seu,
 men farvel å takk da, mi råkass fill att.

Jul på fjellet.

Av Cecil Collin-Hansen.

HVILKEN tid er best? Det er vanskelig å svare på det. Lettest for den sesongbestemte turist. Umulig for den som fornemmer fjellet som hjem. Der han er dus med sig selv og kan omgås sitt eget brysomme jeg på en likefrem og uanstrengt måte. Det kan gjerne være en bestemt fjellgård året rundt. Og gården kan gjerne være Myrmoen. Hvor folkene ikke er vertsfolk, men en husstand som har tatt dig op blandt sine egne, med kone og bikje, fiskestang, gevær og ski. Hvor du ligger i samme seng, i samme rum hver gang. Hvor du hver gang ser de samme fjell, de samme vann. Og hvor dette salige du er det halvglemte oprinnelige jeg, like ny og ubeskrevet hver gang du times å møte det der oppe.

Har du fått den nåde å finne et slik sted, da vet du at julen på fjellet er noget for sig. Og for dig.

Selve julekvelden? Nei, kjære venn, den hører privatlivet til. Men du kan være trygg. Du vilde likt både maten, drikken, selskapet og dig selv. Men jeg skal ta dig med op på Tamnesvola lste juledag, og vise dig solnedgangen to timer efter julefrokosten. Ingen idyll, ingen adagio cantabile. Det er et veldig drama vi rusler op til.

Men først skal jeg efter gammel opskrift på fjellet orientere dig litt. Mot syd har du Fæmundsfjellene, Sålekinna, Elgpiggen, Hummelfjell, Trond og Sølen. Litt vestligere Rondane. I øst Vigelen og svenskfjellene med Skarsfjellet og Støtterne. Og i nord Skardørsfjellene med Storsylen over sig. Mot vest Storskarven og de vikende konturer av opmarsjen mot Snehetta.

Factum est. Det er bare det at bak alle påviselige fakta finner

du den virkelige realitet. Se dig om. I syd, over det bristende soloie, stormer himmelen i flammende rødt. Men der ligger de nordvendte fjell isnende kalde, grønnsvarte mot bakgrunnens eksplosjon. I nord fryser himmelen ned i blekeste grønnhvitt. Men der raser de sydvendte fjellene op i farveløsheten som brennende bauner, og over dem alle Storsylens knitrende fakkel. Og så har du alle nyansene som så godt de kan forsøker å dempe den ubendige dynamikk.

Og over det hele himmelhvelvingen fra det feberhete røde over i drønnende blått, til flimrende smaragd over i døende blekgrønt til vissent gråhvitt.

Hold kjeft, sier du. Ord, bare ørkesløse ord, sier du. Enig. For vi kan bare med vemod tenke på begavelser som I. C. Dahl og Werenskiold, på genier som Munch, som har forsøkt å gi oss Norge i kunst. Og selv alle kunstners kunst, musikken, fra store universelle Bach til Norges Grieg, hverken du eller jeg får tak i en eneste akkord fra de kjente tonerekker, her vi står stakkåndet og ser, og lytter.

Se efter på klokken. Det hele varte et snaut minutt. Nu slukner alt farvene og tonene dør. Og vi får skilles.

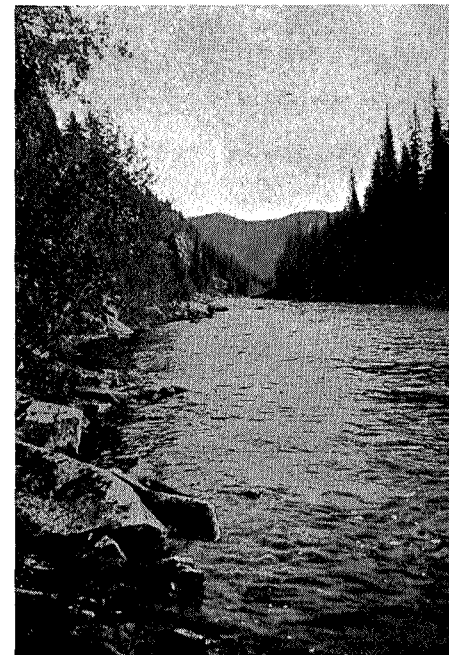
Og nu går du og tygger litt på en smule artikkel i Turistforeningens årbok. Men jeg rusler ned til Myrmoen med mine venner, kone og bikje, til mine beste venner efter verdens naturligste opplevelse.

Cecil Collin-Hansen.

En prat om Fosen.

Av Sigurd Skaun.

AV og til bringes en jo unektelig til å tvile på om dette med kommunikasjonene, det lettere samkvem mellem mennesker, egentlig er noen sånn stor velsignelse, om det ikke snarere, tvært imot, heller..... Av og til bringes en til å spekulere på om ikke Thibet med sin Dalai Lama og sine munkere og eremitter må være noe i retning av Paradiset på jord i våre dager, herlig utestengt som landet ligger der fra civilisasjonen og alt dens vesen. Thibetaneren må undvære radio og vaksine og funkis, javel. Men han slipper også endel civilisasjonsgoder som kanskje er mer tvilsomme... Jeg glemmer aldri det spørsmålet en svarting nede i Ashantiland gav mig en gang jeg skulde forsøke å forklare ham betydningen av en jernbane de holdt på å bygge. — What them railways good for? spurte han, — — vi konverserte hverandre på



Nordelva — i gamle dager het den Stjorn, og det er den som har gitt Stjorna herred navn.